

DR. ANDREJA SUHADOLC-PIPP, SPECIALIST ANESTEZIOLOG

1931–2005

Dragica Kmet, Višnja Kolonić

Vsako leto, sredi januarja, smo skupaj praznovali tvoji rojstni dan, tega smo se vse tri že vnaprej veselile, saj nas je družilo dolgo in iskreno prijateljstvo. Letos ni bilo tako. Tudi lani nismo več praznovali, temveč smo se le tiho poslavljale ob tvoji postelji, zavedajoč se, da odhajaš. Tvoj boj z zahrbtno boleznijo je trajal dobro leto dni. Ves čas sva ga nemočno opazovali in te ob tem globoko občudovali zaradi vedrine in poguma, s katerim si sprejemala bolezen, katere potek si še kako dobro poznala. Zavedali sva se, da bova naslednji rojstni dan obiskali tvoj »novi dom«, prižgali svečko in položili vrtnico na sveže zapadli sneg.

Dr. Andreja Suhadolc-Pipp je bila rojena leta 1931 v Ljubljani, v družini gradbenega inženirja Antona Suhadolca, učenca in sodelavca Jožeta Plečnika. V družini je bilo šest otrok – tri hčere in trije sinovi. Vsak izmed njih je postal vrhunski strokovnjak na svojem področju. Andreja se je razvila v izvrstnega zdravnika anesteziologa.

Po diplomski letu 1956 na ljubljanski Medicinski fakulteti in stažu v Ljubljani in Novem mestu je pričela z delom na terenu, v Krmelju in okoliških hribih, kjer si je dve leti nabirala izkušnje v včasih skrajno zahtevnih pogojih. Te čase je opisovala na sebi svojstven način – z rahlo ironijo, brez samohvale in z malo besed. Prvo stalno službo je dobila v Sevnici, kjer je delala eno leto v Zdravstvenem domu kot vodja Dispanzerja za žene in otroke.

Specializacijo iz anesteziologije je pričela v Celju, v časih, ko je na Schimmelbuschovo masko še kapljal eter. Bila je izjemno iznajdljiva in se je dobro znašla tam, kjer je bilo pogosto potrebno improvizirati, pa tudi pozneje na drugih delovnih mestih, kjer je imela opraviti z izpopolnjeno in zahtevno tehniko. Po specialističnem izpitu pri prof. Darinki Soban leta 1963 je še dve leti delala na Kirurškem oddelku celjske bolnišnice, kot prvi specialist anesteziolog.

Leta 1965 se je s soprogom kirurgom vrnila v Ljubljano, ker sta se oba zaposlila na Kirurški kliniki. Njeni tedanji sodelavci se je še vedno spominjajo kot izvrst-

ne in inovativne anesteziologinje, zlasti na področju regionalne anestezije, enako uspešna je bila tudi pri najbolj zahtevnih anestezijah na torakalni, kardio- in nevrokirurgiji.

Leta 1969 se je dr. Pippova zaposlila kot anesteziolog na Onkološkem inštitutu. Poleg rednega anestezijskega dela je »postavila na noge« Oddelek za intenzivno nego in terapijo OI in ga vodila do svoje upokojitve leta 1987. Delo na Oddelku za intenzivno terapijo ji je bilo v veliko veselje. Oddelek je pod njenim vodstvom uspešno sledil vsem novim trendom in brezhibno deloval, kljub izredno slabim prostorskim razmeram, v bivši šentpeterski vojašnici. Družinska žilica v gradbeništvu je prispevala, da so po njenih zamislih v osemdesetih letih napravili prostorsko rekonstrukcijo kirurškega oddelka, s čimer je Onkološki inštitut pridobil dve obnovljeni, za tisti čas sodobni operacijski dvorani, prostore za Oddelek za intenzivno terapijo in moderno sterilizacijo. Tudi v času skromnih pogojev je dr. Pippova znala in zmogla poskrbeti, da se je Oddelek vedno strokovno in tehnično izpopolnjeval. Ob tem je dosledno skrbela za visoko profesionalen, a vendar človeški odnos do bolnika, med osebjem pa je uživala veliko spoštovanje in zaupanje.

Dr. Andreja Suhadolc-Pipp se je upokojila l. 1987. Čeprav skoraj dvajset let ni več redno prihajala med nas, svoje kolege in sodelavce, je le redko minil dan, da ni bila omenjena v zvezi s kakšnim kliničnim primerom ali s kakšno od svojih številnih hudomušnih pripomb. Andreja, cenili smo te zaradi tvoje visoke strokovnosti, kolegijsnosti in vedrine. Tisti, ki smo bili tvoji prijatelji, smo te preprosto imeli radi.

Medikohistorična rubrika

PRVI SLOVENSKI ZDRAVNIKI IN NJIHOVI POTOMCI V SANITETNI SLUŽBI SRBSKE VOJSKE OD 1864 DO 1918

Aleksandar S. Nedok

(Prevedla Liljana Kranjc-Tekavec)

Sodobna srbska država je nastala v začetku 19. stoletja, ko se je z velikimi napori in še večjimi žrtvami otrešla večstoletnega turškega jarma. Zaradi junaškega odpora je Srbija po letu 1848 postala pravi slovanski Piemont, ki je budil nacionalno zavest, panslovansko pripadnost, prepornodne ideje in nazadnje tudi južnoslovanska gibanja. Majhna in svobodna Srbija je bila brez svoje inteligence, zato je iskala pomoč v tujini. Zaradi svojega odpora in boja za svobodo je privlačila mlade intelektualce, predvsem iz slovanskih držav. Prednjačili so Čehi, Slovaki in Poljaki, pa tudi Slovenci niso zaostajali. Srbiji pa so prihajali na pomoč tudi Italijani, Francozi in drugi.